

# tantadruij

priloga primorskih gledališč

slovensko stalno gledališče  
teatro stabile sloveno

SNG  
NOVA GORICA

Gledališče Koper  
Teatro Capodistria

primorske novice

Primorski  
dnevnik

“Moj prijatelj Galileo pravi, da je bedak tisti,  
ki ne pozna resnice, a kdor jo pozna in se  
kljub temu zateka k laži, je zločinec!”

Lino Marrazzo, Artemisia Gentileschi - Srečanje

Slovensko stalno gledališče iz Trsta,  
sezona 2020/2021



Sezona SSG se v Trstu in Gorici nadaljuje z občinstvom v dvorani in pod zvezdami

# Štiri ženske, veliko novih zgodb

“Ko zaslišimo njeni ime, se pred nami nariše slika, ki jo je sama vse življenje slikala za nas. Malokdo pa ve, kaj se skriva pod zunanjim podobo, ki jo je tako zelo pretkano stekla in jo tako skrbno varovala.” Tako piše režiserka **Yulia Roschina** o ženskem liku, ki ga bo obravnavala v novi predstavi Slovenskega stalnega gledališča. *Kdo je videl Coco? Moi, Gabrielle Chanel* je namreč uprizoritev bolj skrite plati francoske modne ikone, ki je osvobodila ženske prejšnjega stoletja steznikov in predsednikov.

**V** petek, 21. maja, se bodo vrata tržaškega gledališča ponovno odprala po dolgem času, da bi se v veliki dvorani lahko nadaljevala prekinjena abonmajska sezona. Prva predstava bo praizvedba besedila, ki ga je napisala pisateljica, igralka in gledališka pedagoginja **Maja Gal Štrömér**. Izvirno besedilo bo objavljeno na spletni strani gledališča in avtorice, v predstavi pa se bo pojavilo v obliki okruškov, s katerimi bosta igralki **Maja Blagovič** in **Lara Janković** posredovali prizore, situacije, občutke, strasti znamenite ženske.

Avtorka besedila je o svojem delu napisala: “Kdo je videl Coco? je poklon ženski in ženstvenemu. Je psevdoportret ikone Coco in hkrati portret nekega časa, našega časa, vseh nas, onkraj spola. (...) Od njenega zadnjega sprehoda po parku Tuileries in njene fizične smrti mineva skoraj pol stoletja (10.1.1971). A Coco ostaja živa pričevalka, da se iskanje nikoli ne konča: tu je, kot nedokončana kreacija, nemara najtišja v kolekciji Chanel, predaja se onkraj časovnih in logičnih premis.”

Predstava želi pripovedovati drugo plat medalje iz ženskega zornega kota, saj so vse ustvarjalke predstave ženske: ob omenjenih še scenografka in kostumografka **Vasilija Fišer** ter koreografinja **Ana Pandur**. Za “modro kvoto” bosta poskrbela avtor glasbe **Branko Rožman** in oblikovalec svetlobe in videa **Jaka Varmuž**. Ponovitve v Trstu bodo na sporednu do 30. maja, nakar bo predstava odprla tudi goriški abonma SSG, sredi julija pa bo gostovala v gledališču Koper v sklopu Primorskega poletnega festivala.

Ženska nota bo prisotna vse povsod v tem nadaljevanju sezone, saj je v vhodni avli SSG že postavljena razstava *Kaj si imela oblečeno?*, ki bo uradno odprta 11. junija ob premieri nove uprizo-



Maja Blagovič in Lara Janković bosta vodili gledalce k odkrivanju skrite podobe modne ikone Coco Chanel.

ritve, predstave *Artemisia Gentileschi - Srečanje* avtorja in režiserja **Lina Marrazza**. Inštalacija društva Libere Sinergie je nastala v ZDA, a je obiskala tudi več italijanskih mest: tokrat bo prvič prinesla tudi v Trst svoje prodorno in angažirano vprašanje, ki vabi k razmišljaju o pomenu besed in dejanj v odnosu do seksističnih predsednikov.

Razstava je na poseben način povezana z dokumentarno predstavo o življenju baročne slikarke Artemisia Gentileschi, saj obe zgodbi govorita o nasilju nad ženskami, ki skozi stoletja ostaja problematična in še nerešena tema družbene neenakosti. Nad tem se morajo zamisliti najprej in tudi moški. Avtor besedila Lino Marrazzo je zato poudaril, da ga je lik fasciniral ne le zaradi umetniške veličine, temveč tudi kot simbol poguma in vztrajnosti mnogih žensk, ki nam s svojim zgledom

govorijo tudi iz preteklih stoletij. Povedal je: “Napisati gledališko besedilo o osebnosti, kakršna je bila Artemisia Gentileschi, ne da bi zapadli v poučno biografijo njenega življenja, je vse prej kot preprosto. Umetnica, ki je dolga leta doživljala vsakovrstno nasilje, si zaslubi besedilo, ki naj povrne dobrostan in pomen njenemu slikarskemu opusu, predvsem pa njenemu ženskemu bistvu. Potrebujemo torej nekaj več: novo in tudi indiskretno perspektivo, pogled, ki naj umetnico zaobjame mimo njenih poklicnih opravkov. Istočasno pa mora besedilo postaviti tisti daljni dogodek v vsakdanost našega časa: zato da se zamislimo in da se konstruktivno odzovemo na nasilje v odnosu do ženske, kot bi se pač morali odzvati ob številnih dogodkih, na katere smo se žal privadili.”

Sezona SSG z gesлом *Časovne esence* hrani v predalih še dve

zanimivi uprizoritvi, s katerima se bo izjemoma nadaljevala do oktobra, nakar se bo povezala z začetkom nove sezone in programa. Spored bosta tedaj dopolnila glasbeno-gledališka predstava *Čudovita Jureta Karasa* v režiji **Tijane Zinajič** in senzorialna predstava *Dišeče skrivnosti Barebare Pie Jenič*. Prva je zgodba čisto posebne, samske ženske (v glavnih vlogah se na oder SSG vrača priljubljena igralka **Vesna Perinarčič**), junakinje nekonvencionalnega upora sodobni mantri obveznega uspeha na vseh področjih, druga bo omamila občinstvo s potovanjem skozi stoletja in ljubezen do ženske. Predpremiera predstave *Čudovita* bo postala poletno doživetje, saj bo pred jesenskimi ponovitvami zaživel v okviru Primorskega poletnega festivala v Izoli in festivala Trieste Estate na gradu sv. Justa v Trstu. •

Bogdana Bratuž v spomin

## Na cvetočem gledališkem vrtu

V zakulisju je bila preprosto “Čiči”. Rodila se je leta 1934 v družini, kjer je bila glasba doma, od skladatelja in zborovodje Lojzeta Bratuža do pianistke in glasbene pedagoginje Damijane. Bogdana Bratuž pa je izbrala gledališče in je dolgo kariero dramske umetnice preživelu na tržaškem in mariborskem odru.

**N**jen odhod z odraslišča življenja je Slovensko stalno gledališče počastilo z video poklonom, ki je na voljo na youtube kanalu in ki z besedami predsednice SSG **Brede Pahor**, teatrolologinje **Bogomile Kravos** in nekdanje urednice slovenskega otroškega in mladinskega programa Radia Trst A **Dorice Žagar** posreduje različne videke lika, ki je desetletja zaznamoval podobo tržaškega gledališča.

Ob besedah in fotografijah iz arhiva SSG se izriše življenjska pot primorske igralki, ki se začne s kavarno, ki so jo starši upravljali v središču stare Gorice in kjer so se prepletale mnoge zgod-

be. Naracija se nadaljuje z odraslanjem, študijem na ljubljanski akademiji, do prvih nastopov v Trstu, selitve v Maribor, kjer je ostala deset let v SNG Drami, nakar se je z možem, igralcem **Antonom Petjetom**, vrnila v Trst. Pričevanje se dotakne tudi dela na radiu, na primer njene naravne, prepričljive interpretacije pravljic za otroke, iz katerih gledalec lahko posluša odlomek (kot tudi iz monodrame *Povest služkinje Zerline Hermanna Brocha*). Video poklon pogleda tudi v zakulisje igralske kariere, v mirno zavetje njenega bivanja na Krasu, kjer je gojila rože. Pravila je, da če ne bi postala igralka, bi najraje bila vrtnarica. •



Bogdana Bratuž in Anton Petjet v predstavi Proces Ivana Mraka, ki jo je v sezoni 1980/81 režiral Mario Uršič.

Ob premieri SNG Nova Gorica in prvi slovenski uprizoritvi igre *Ime Jona Fosseja*

# Ime naredi človeka

Jezik je eno najpomembnejših orodij človeka. Danes si dneva brez uporabe jezika na takšen ali drugačen način ne moremo predstavljati, saj naša družba deluje na osnovi komunikacije. Jezik je botroval njenemu razvoju, v njem se skrivajo skrivenosti umetnosti, religije. Brezmejnost njegove pomembnosti dokazujejo raziskave, ki so skorajda nepreštevne in pokrivajo veliko skrajno različnih področij, od znanstvenih do humanističnih.

JAKA SMERKOLJ SIMONETI

**N**avkljub izrazito veliki vlogi, ki jo jezik igra v našem življenju, pa je o njem še vedno veliko nepojasnjene, med drugim tudi njegov izvor. Kako točno se je pojavil ta element kulture, ki ga lahko razumemo tudi kot začetni in odločilni dejavnik razlikovanja naših družb?

Zagonetka odgovora je vezana na dejstvo, da je izvor jezika v organu, ki nam je še danes poln neznank - v človeških možganih. Možgani so botri jezika, ki denimo dojenčku omogočajo, da se popolnoma naravno priuči kateregakoli jeziku, medtem ko je to za odraslega človeka veliko trši oreh. Možgani tako v naši rani mladosti z jezikom izoblikujejo tudi našo sliko sveta. Namreč prav jezik, torej poimenovanje stvari, označevanje označencev z označevalci, ustvarja perspektivo sveta, ustvarja kulturo. Vsi smo verjetno že slišali, da imajo Eskimi cel kup izrazov za različne variacije snega, kar pripisujemo vlogi, ki jo sneg igra v njihovih življenjih. Morda malce pretirano poljudno anekdotičen primer, ki pa vseeno nakazuje, na kakšen način jezik konstruira svet okoli nas. Drobi ga, prične ustvarjati vedno manjše elemente v njem. Voda se prične razlikovati od potoka, reke, morja, oceana, divodikovega oksida, dežja, toče, ledu in snega, čeprav je vse voda. Skozi besede se sporazumevamo o stvarih, niti ne nujno le tistih, ki nas obkrožajo samo v otipljivi stvarnosti, temveč o vseh. Stvari so take, ker jih imenujemo oziroma sklenemo dogovor o imenovanju. Vsaka beseda pa v nas sproža asocijacijo, razumemo jo v kontekstu, lastnem in družbenem, pripisujemo ji različne pomene. Ta vprašanja jezika so neobhodna v pogovoru med nosečim dekletom in njenim partnerjem, ki izbirata ime za svojega še nerojenega otroka, kakršnemu smo priča v drami *Ime* norveškega dramatika **Jona Fosseja**.

V naši domišljiji se verjetno pojavi trije popolnoma različni ljudje, če zapišemo Janez, John in Jean, tudi če razumsko vemo, da gre za variacije istega imena. Ime je pomembno. Zven



Nebojša Rako k. g., Nika Rozman k. g., Jure Kopušar in Urška Taufer v prvi slovenski uprizoritvi Fossejeve igre *Ime* v režiji Ajde Valcl

pomeni in pomen zveni, bi rekel slovenski pesnik **Boris A. Novak**. Zavedanje vsebinskega vozla, ki ga predstavlja človeški jezik, pa je v dramatiko vpisal že William Shakespeare v svoji znameniti igri *Romeo in Julija*, v kateri lahko zaledimo verze: "Bodi drugo ime! Saj kaj pa je / ime? Stvar, ki ji pravimo cvetlica, / z drugo besedo ne bi manj dehtela" (II. dejanje, 2. prizor, prevedel Srečko Fišer).

Razmišljanja o jeziku so med prebiranjem drame *Ime* neizbežna. Eden izmed razlogov je gotovo ta, da se v drugem delu naslovni motiv precej dobesedno uprizori skozi prej omenjeni govor med nosečo Punco in Fantom. Poleg tega drama odlikuje ta specifični slog pisanja, ki ga naši možgani asocirajo z besedno zvezzo sodobna skandinavska dramatika. Beseda, ki se ob tem pogosto

pojavlja, da bi zaznamovala tovrstni odrski govor, je minimalizem. Jon Fosse je mojster tovrstnega dialoga. Njegova dramatska poetika je izčišena, redkobesedna in v tem med vrsticami presenetljivo emotivna. Čeprav je danes absolutno presegel naročne meje in bi lahko rekli, da je eden najslavnnejših sodobnih dramatikov nasploh, je pri nas relativno redko uprizarjan. Njegov svet ali svet njegovega jezika nam je verjetno bolj poznan v filmski umetnosti. Prinaša namreč svojevrstno suhoparnost, izpraznenost, ki ustvarja tudi izrazito specifično komiko, kakršno na primer vidimo v filmih **Roya Anderssona** (*Pesmi iz drugega nadstropja; Ti, ki živiš; Golob je sedel na veji in razmišljal o življenju*). Filmska umetnost tudi jasno kaže, kar je mogoče v vrsticah Fos-

sejevih dram spregledati; da je specifičnost jezika specifičnost kulture. Fosse kot norveški dramatik s seboj prinaša poseben pogled na svet, ki se v marsičem razlikuje od našega. Skandinavska atmosfera, če jo tako poimenujemo, zaradi primanjkljaja boljše besede, spominja na pisavo Harolda Pinterja in Samuela Beckettta. Liki delujejo skorajda kot duhovi, prikazni, luščine življenja, njihove besede v prostoru pa kot naostrene britve. Morda so redke, a zato ne zarežejo nič manj močno. Tako sam jezik besedila rojeva njegovo osrednjo vsebinsko nit - posameznika v družinski kompoziciji. •

(Celoten prispevek je objavljen v gledališkem listu, ki izide ob nočniji prvi slovenski uprizoritvi igre *Ime Jona Fosseja*.)

## ŠTORIJE IZ GLEDALIŠČA

### Pleša

• **Ivo Barisič**  
član ansambla SNG Nova Gorica  
do upokojitve leta 2014

**S**rebrno krilo lomi še zadnje sončne puščice, niti eni ne uspe, srebrnina jih lomi. Kakšna luža. Urni kazalci s počasnimi koraki leno zrejo v megljicasto podobo kop-

nega. Pisalo se je zlato obdobje mojega teatrskega življenja. Bili smo ekipa, imeli smo predstave, režiserje, imeli smo direktorja g. Pelhana. Imeli smo publiko, kritiko, aplavze, imeli smo uspeh. Kako lepi spomini in kako oddaljeni - in vendar tu.

Buenos Aires, sedim v šarmantni stari kavarni Café Tortoni. Po stenah vabi moj pogled množica

že malce patiniranih fotografij. Nikogar ne poznam. Zdi se, da bom tudi sam pomešan med te spomine, ki bodo po mojem odhodu takoj porumeneli v patinirano prihodnost gledajočih. Iz sosednjega prostora se valjivo sliši ... Vstanem, s počasnimi koraki, skoraj v ritmu, stopim v tango. Eno telo, en sam eros, sama sta. Mi, nekaj nas,

smo samo sence nečesa. V zraku plava dim cigaret, ki v mraku drgetajo kot utrinki. Zrl sem v dvoje enega, v neslišne stopinje, v zvoke ...

Moral sem se iztrgati iz tega fatamorganskega sveta, iz čudeža mamljivosti. Predstavo imam, tudi jaz, tudi mi, imamo čudež.

Aplavz. Teater trgače ječi, vsi stoje pozirajo sliko, ki bo poru-

menela in postala odtenek trenutka.

Svetega.

Stojimo pred teatrom, se pogovarjam, veseli smo. Nekdo se obrne k meni in me vpraša, kje je najstarejša igralka, bo prišla? Pogledam. Seveda, pravim, gospa ima kar nekaj dela, maska in vse ostalo, brez skrbi, bo že prišla ... Najbližji naši se zarezijo. Ivo •

Krstna uprizoritev dramatizacije Vojnovičevega romana Jugoslavija, moja dežela

# Dragocena igralska izkušnja

Nova dramatizacija Vojnovičevega romana Jugoslavija, moja dežela, ki bi morala v soprodukciji z Narodnim gledališčem iz Banjaluke svoj krst na koprskem odru dočakati že aprila lani, bo luč sveta - tokrat v soprodukciji Gledališča Koper, Gledališča Prijedor in Fundacije Friedrich Ebert Stiftung - ugledala že prihodnji mesec v Prijedoru, konec julija pa tudi v Kopru v okviru 28. Primorskega poletnega festivala.

**MIHA TREFALT**

**I**z Prijedora, mesteca ob reki Sani na severu Bosne in Hercegovine, ki se od leta 2007 lahko pohvali tudi s profesionalno gledališko hišo z desetčlanskim igralskim ansamblom, so se prejšnji četrtek po napornem mesecu vaj za uprizoritev nove dramatizacije romana *Jugoslavija, moja dežela* Gorana Vojnovića vrnili trije igralci koprskega gledališča. Četudi se zdi, da bi lahko študij predstave v Prijedoru nadaljevali tam, kjer so ga v Kopru marca lani zaradi epidemije prekinili, so z vajami začeli tako rekoč znova. "V letu dni so se razmere korenito spremenile in zaradi drugih obveznosti igralcov smo morali kar štiri med njimi zamenjati. Prav zaradi njih ne bi bilo pošteno, da ne bi študija ponovili," pripoveduje **Igor Štamlak**, ki v predstavi igra Slovenca Braneta, nekdanjega oficirja JLA. "Takšna odločitev je narekovala intenzivnejše, garaško delo. Vaje so bile daljše od običajnega gledališkega urnika, delali smo tudi ob koncih tedna, Koprčani pa smo z režiserjem Markom Misiračo vadiли tudi za prvomajske in velikonočne praznike. V štirih tednih smo imeli proste le štiri dni!"

Tako roman kot njegova odrska priredba - podpisala sta jo **Ivan Velislavljević** in **Aleksandar Novaković** - prikazujeta potovanje mladega Vladana Borojevića po Balkanu in iskanje njegovega očeta, Srba, oficirja nekdanje JLA, danes vojnega zločinca na begu. Ta je malega Vladana in njegovo mamo zapustil na začetku devetdesetih in od takrat v otroških očeh obveljal za mrtvega. Na potovanju, na katerem se spomini iz otroštva prekrivajo s sedanjostjo - uprizoritev zato prepleta odrski re-



FOTO: IGOR MOTL

Jugoslavija, moja dežela bo zaživelu julija na Primorskem poletnem festivalu.

lizem z grotesko, s slednjo vedno takrat, ko se odrsko dogajanje vrača v preteklost -, se mora Vladan soočiti s svojimi življenjskimi travmami, strahovi in ponovno najti svojo identiteto.

V vlogi Vladana bo nastopil igralec **Blaž Popovski**, lanskoletni diplomant dramske igre in najmlajši član igralske ekipe *Jugoslavije*. Kaj takšna vloga pomeni za mladega igralca? Ima mlad igralec dovolj igralske kondicije in znanja, da jo odigra suvereno? "Najbrž ga ni študenta dramske igre ali mladega igralca, ki ne bi vsaj za trenutek pomislil, kako bi bilo odigrati to ali ono nosilno vlogo, saj vsaka predstavlja nekakšen preboj v igralčevem svetu, tako notranjem kot zunanjem," glasno razmišlja Popovski in dodaja: "Skoraj ves čas predstave sem na odru, dve uri brez odmora, govorim v jeziku, ki ga pred začetkom študija skoraj nisem poznal, in igram lik, ki se boleče sooča s svojo preteklostjo. Mislim, da mi je uspelo, zahvaljujoč mladosti, znanju, predvsem pa adrenalini, ki me med takimi iz-

zivi drži pokonci."

V uprizoritvi bodo poleg koprskih in prijedorskih igralcev nastopili tudi igralci iz 60 kilometrov oddaljenega Narodnega gledališča Republike Srbske iz Banjaluke. Kako sta se v tej pisani igralski paleti srečevala pregovorna slovenska disciplina in balkanski "ludizem", kako slovenska zadržanost v izražanju čustev tudi na odru z balkansko eruptivnostjo? Igralka **Mojca Partljič** o sebi pravi, da ji je balkanski temperament celo bližji: "Prej bi rekla, da se moram truditi za slovensko disciplino, ki je zagotovo lahko v prid predstavi in moji vlogi. Igram namreč Vladanovo mamo Dušo, Slovenko, ki se znajde v Srbiji pred vojno. Nekateri njihovi igralci so vrhunski, zelo duhoviti in vehemmentni. Na vajah sem se jim čudila in jih občudovala. Ugotovila sem, da jim nikakor ne smem poskušati parirati v tem, ampak moram ostati zvesta slovenski discipliniranosti in zadržanosti, kajti samo tako lahko pridem do pravega rezultata."

"Zelo dobro smo se ujeli," doda Igor Štamlak. "Že pred letom

dni na vajah v Kopru se je med nami vzpostavila neverjetna energija. Sprejeli so nas za svoje, Slovence, ki stopamo v korak z njimi. Kljub razlikam v nacionalni pripadnosti in temperamenetu smo kolegialni in drug do drugega spoštljivi; seveda pa se ne moremo izogniti starim anekdotam in šalam, ki se običajno začnejo z besedami: Se srečajo Slovenec, Srb in ..."

V Prijedoru, kjer živi večinoma srbski živelj, je še čutiti duha nekdanje Jugoslavije in včasih se zdi, kot bi te časovni stroj vrnili v davna osemdeseta leta, zatrjujejo koprski igralci. Štamlak pa v imenu vseh zaključi: "Jugoslavija, moja dežela je za nas tri zanimiva izkušnja, saj bomo predstavo tokrat prvič pripeljali do premiere v gosteh pri koproducentu. Za igralca zagotovo dragocena izkušnja, saj se daleč od doma lahko posveti samo delu in predstavi."

Koprski del zasedbe se na začetku prihodnjega meseca znova vrača v prijedorsko gledališče, kjer bodo do njihovega prihoda dokončno izdelali sceno in kostume, posneli glasbo in videoprojekcije. Nato bodo na vrsti še zadnje vaje in "utrjevanje" predstave, v sredo, 9. junija, težko pričakovana premiera, štirim ponovitvam, na katere so vabljeni festivalski selektorji, pa bo sledilo še pet predpremier v Kopru (22., 23., 24., 28., 29. julija) in Izoli (27. julija) ter premiera na Martinčevem trgu (30. julija). Po napovedih soproducentov se *Jugoslaviji, moji deželi* že sedaj obeta vrsta ponovitev, med drugim tudi na gledaliških festivalih v Jajcu (Pozorišne / Kazališne igre BiH), Kragujevcu (Jokimfest), Tivatu in Novem Sadu (Novi tvrdjava teatar). •

## NA KRATKO

# Renata Vidič: "Ne znam biti taho."



**• Uprizoritev Gledališča Koper, ki se vam je najbolj zapisala v spomin?**

"Jih je več: Barufe, Kraljica mati, Ventilator. Tudi svoje predstave nosim globoko zapisane v spominu: Loli in Boli, Kekec, Lepo je biti Koprčan ter najbolj sveži Začetek in 1500 lajkov."

**• Česa se najbolj bojite, preden se dvigne zavesa?**

"Trenutno, da zagledam steno oziroma zid, ne glede na to, s katere strani zaveso gledam."

**• S katerimi tremi vrlinami se lahko pohvalite pri delu?**

"Predanost, odkritosrčnost, sprejemanje."

**• Vsaj ena slabost, ki si jo upate priznati ...**

"Ne znam biti taho."

Renata Vidič, ki v gledaliških vodah jadra že 25 let, je od leta 2016 dejavna v Gledališču Koper kot režiserka, asistentka režije, mentorica v gledališki šoli in organizatorica.

**• Katero knjigo imate na nočni omarici?**

"Iztrebite vse divjake! Svena Lindgvistna, Atlas vesolja, Tomšičeve Šavrinke, Kitajske pravljice, odrski scenarij Prekletstvo otroka J. K. Rowling, že prebrano Tajna organizacija Borba, Frayeve dramo Hrvaška Medeja in ..."

**• Zadnji film, ki vas je navdušil?**

"Ponovno Fellinijeva La strada."

**• Katero od koprskih znamenitosti bi najprej predstavili tuju?**

"MksMc Botegin na Glagoljaški, zelo dragocen prostor. Hudourniški potok na Markovcu in čudovite razglede koprskega zaledja."

**• S katero od znanih (zgodovinskih) osebnosti bi preživeli večer?**

"Z Mahatma Gandijem in s snovalci Keopsove piramide."

**• Tragedija, komedija ali drama?**

"Brez tragedije ni komedije. Kjer je komedija, je tudi drama. Vse tri se prepletajo in so del življenja ter odrske privlačnosti."

**• Pri delu vas navdihuje ...**  
"Življenje. Ljudje, narava, veselje, morje."

**• Na kaj ste v Gledališču Koper ponosni?**

"Ta hip na najnovejšo mladinsko predstavo 1500 lajkov, ki jo bomo občinstvu premierno predstavili in igrali kar pred njihovo osnovno šolo."

**• Če bi lahko "definicijo" umetnosti zapisali v enem stavku, bi se ta glasil ...**

"Umetnost je čarovnija, ki ponudi razmislek in sproži debato."

**• Če bi si morali najti drugo delo, s čim bi se preživiljali?**

"Če že ..., s kmetovanjem ter nabiranjem dragih kamnov in mineralov, na čisto drugem koncu sveta." •